

⁴Azért most légy bátor, Zerubbábel! – így szól az ÚR. Légy bátor te is, Jósua főpap, Jócádák fia, és legyen bátor az ország egész népe – így szól az ÚR –, és dolgozzatok, mert én veletek vagyok! – így szól a Seregek URa. ⁵Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljete! ⁶Így szól a Seregek URa: Még egy kevés idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet. ⁷Megrendítek minden népet, és elhozzák kincseiket a népek, ezt a házat pedig megtöltöm dicsőséggel – mondja a Seregek URa. ⁸Enyém az ezüst, enyém az arany – így szól a Seregek URa. ⁹Nagyobb lesz ennek a későbbi templomnak a dicsősége, mint amilyen a korábbié volt – mondja a Seregek URa –, és ezen a helyen békességet adok! – így szól a Seregek URa.

Kedves Testvéreim!

Pünkösöd ünnepe sokak számára egy hosszúhétvége, amely a pihenésről, kikapcsolódásról szól. Jó az idő, a legtöbbben útra keltek, Bp. szállodái megteltek, gondolom a Balatonon is kitehetik a megtelt táblát. A nyári szezon kezdete. Mai igénkben a pünkösdi pihenéssel szemben ezt az üzenetet kaptuk: „dolgozzatok”. A keresztyén ember pünkösdkor is munkában kell, hogy legyen. Dolgozzatok. Nem csak lelkészeknek szól Isten szava ma, hanem hozzád is: dolgozz! És hogy mit? Építs templomot!

A héten megkaptam templomunk díszkivilágításának terveit, merthogy az Önkormányzat szeretné kivilágítani a belvárosnak ezt a szép épületét, amit mi természetesen örömmel fogadunk. De azért elgondolkoztattott – főleg a mai ige fényében ez a levél.

Az irodában ülve templomunk oldalában nézem az óriási köveket, és eszembe jut ifjúkorom temploma – melyet a gyülekezeti kiránduláson néhányan láthattak. A pápai templom egyik különlegessége a belső festés, amely mintha az egymásra épülő köveket szimbolizálná. Épp úgy mint a miénk kívülről. Mintha a pápai templom kifordított képe lenne a mienk. Ott, még kamaszként, sokszor hallottuk a lelkésztől, hogy mit jelenítenek meg ezek a kövek: *Ti magatok is, mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá...* (1Pt 2,5) – írja Péter apostol. Mi vagyunk az igazi templom építőkövei, amelyek egybeilleszkedve hirdetik Isten dicsőségét. Tehát az egyház, a Krisztusban hívők egybekapcsolódása nem egy templom, bár több nyelven is a kettőt összekapcsolják. (pl. angol church, német Kirche).

Magyarul én úgy szoktam megfogalmazni, hogy az egyház nem egy ház, hanem valóban azoknak a közössége, akik Jézus Krisztusban vannak, aki azt mondta magáról: romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt felépítem azt. Amikor Jézus kimondta ezeket a szavakat, akkor Istenkáromlással vádolták. A fő vád is ez volt a nagytanács előtt, amikor vádat kerestek ellene: a templom ellen beszél.

Sokak életében a templom épülete a hit központja. És lassan már ennek is örülni kell, mert még többen vannak, akiknek nemhogy egy hely nincs, de a hit sem magától értődő fogalom.

Mai alapigénkben a Jeruzsálemi templomról van szó. Jobban mondva arról, hogy nem volt Jeruzsálemben templom. Kr.e. 520-ban járunk, Haggeus prófétától még azt is megtudjuk, hogy valamikor az őszi időszakban. A babilóni fogságból hazatérő zsidók azt az utasítást kapták, néhány évvel Haggeus fellépése előtt, hogy építsék fel az 586-ban lerombolt templomot. Miért rombolták le? Az egyszerű válasz: jött Babilon, az óriás birodalom, és bekebelezte Izraelt, a templomot, mint a zsidó nép kulturájának, vallásának központját pedig megszüntették, ezzel beolvasztották a zsidóságot. Legalábbis ezt gondolták. A másik oldalról nézve is ez történt. A zsidóság életében a templom ugyanis Istennek, a világ teremtetőjének lakóhelye, tehát legyőzték Istent, vége van mindennek. De van egy másik választ is, a templom lerombolásának okára. Mégpedig az, hogy a nép azt gondolta: van templomunk, biztonságban vagyunk, azt csinálunk amit csak akarunk. Elmegyünk a templomba, megadjuk Istennek, ami az Istené, kiengeszteljük, áldozatot mutatunk be és ezzel le van tudva. Egyébként meg a templomon kívül éljük a mi kis életünket.

Csak azt felejtették el, amit Isten már a templom felépítésekor elmondott: ⁶*Ha azonban elfordultok tőlem, ti és gyermekeitek, és nem tartjátok meg parancsaimat és törvényeimet, amelyeket rendeltem nektek, hanem elmentek más isteneknek szolgálni és őket imádni,* ⁷*akkor eltörlöm Izraelt arról a földről, amelyet adtam neki, s elpusztítom szíнем előtt a templomot is, amelyet nevemnek szenteltem. ... azért, mert elhagyták az Urat, az ő Istenüket...*

Haggeus idejében az újjáépítés zajlik, illetve pont, hogy nem. Mert csak kevesen voltak, akik fontosnak tartották a templom felépítését. Mindenki a saját építkezésével volt elfoglalva. Előbb én, aztán majd adunk valamit az Istennek is. Először a saját házaink, azután az Istené, előbb megműveljük a földet, learatjuk termését, aztán ha jut, akkor az Istennek is adunk valamit. És Isten közbeszól: mert nincs jó termés, mert nem sikerülnek a dolgok. És jön a próféta, és elmondja: előbb az Úr házat kellene felépíteni. És bár még nem ez látszik, de: ⁹*Nagyobb lesz ennek a későbbi templomnak a dicsősége, mint amilyen a korábbié volt – mondja a Seregek URa –, és ezen a helyen békességet adok! – így szól a Seregek URa.*

Most ugorjunk egyet az időben. Pünkösd ünnepén a tanítványok kimennek az utcára és hirdetik Jézus eljövételét.

A pünkösd eredetileg a zsidóság három nagy ünnepének egyike. A szövetségkötés ünnepe, amikor arra emlékeztek, hogy Isten Mózesnek adta a 10parancsolat kőtábláit. Illetve az új kenyér ünnepe, az aratás kezdetének napja, amikor hálát adtak Istennek, a föld terméséért.

Haggeus próféciája és a második templom felépülése óta eltelt több mint 500 évben sok minden megváltozott. Igazából visszaváltozott. Az emberek elfelejtették a fogságot, a templom nélküli kort, és mindenki odavolt a Jeruzsálemi templom szépségéért. A Talmud egyik bölcse ezt írja: *"Az, aki nem látta Heródes templomát, sosem látott gyönyörű épületet."* Az emberek tódultak, hogy lássák ezt a szép épületet, csak hogy közben ismét bezárták Istent ide. Eljövünk, hogy imádjuk őt... mondták, és azután hazamentek, ottfelajtvé Istent a templomban.

Azon a Pünkösdön azonban valami megváltozott. Eleinte csak néhány ember életében, a tanítványokéban, akik tanúi voltak Jézus halálának, feltámadásának, majd mennybemenetelének. Most erőt kapnak. Erőt kapnak kilépni a zárt szobából, erőt kapnak arra, hogy Istent az emberek közé vigyék. Erőt kapnak. Olyan erőt, ami legyőz minden félelmet, legyőzi a kételkedést, legyőzi a hamis vallásosságot. Erőt, amely helyreállítja a dolgokat, mert ismét Istent teszi az első helyre.

Először a tanítványokban rendeződnek a dolgok. És a belső világosságból, abból a felismerésből, hogy Jézus a Krisztus hirtelen külső világosság lesz. Nem csak megértik az írásokat, hanem mindenki számára érthető formában magyarázzák azt. És az ő megvilágított életüknek hatása van, az emberek látva és hallva a tanítványokat úgy érzik, *mintha szíven találták volna őket.*

Megtérnek és megkeresztelkednek... mintegy háromezren.

Háromezer ember. Ez azt jelentette, hogy sokan, nagyon sokan vágyták, szomjazták az Istent ebben a korban. A Jézus köré gyülekező tömegek is erről tanúskodtak már korábban. Háromezer ember, akik azért jöttek Jeruzsálembe, hogy találkozzanak a templomban Istennel. De nem ott, nem az épületben, hanem a falakon kívül találkoztak vele, a tanítványok igehirdetésében, őket látva és hallva. A Jeruzsálemi templom ezután szükségtelenné válik, amit az is mutat, hogy 70-ben lerombolták azt a rómaiak, és azóta sem sikerült felépíteni, hiszen nem ott lakik az Isten. De nem is átköltözött.

Mert ma sokan azt gondolják – és ugorjunk még egyet az időben a jelenre -, hogy az Istent ma a keresztyén templomokban lehet megtalálni. Miért megyünk templomba, hogy találkozzunk az Isetnnel. És azt gondoljuk, amit gondoltak a babiloni fogság előtt, amit gondoltak Jézus idejében is, hogy a templomban lakik az Iseten, mi elmegyünk meglátogatni őt, de egyébként éljük az életünket.

Az egyház azonban nem egy ház. Az egyház nem a templom, hanem azok, akik Jézus Krisztusban hisznek. Az élő kövek, te és én alkotjuk az Isten templomát. És mi vagyunk, azok, akikre ránézve az embereknek meg kellene látniuk az Istent.

Pünkösd ünnepe arra nyitja fel a szemeinket, amit alapigénkben a prófétai is mond: ne féljete!

Ne féljünk az emberek közé menni, ne féljünk megélni a hitünket, ne féljünk megmutatni azt, hogy mi Istené vagyunk. Ez az igazi templom, a hús-vér templom. Amelybe együtt vagyunk jelen, amely a próféták és az apostolok alapján áll, és amelynek tartóköve Jézus Krisztus.

Az Önkormányzat a templomot világítja meg. Ennek örülünk, de még jobban örülünk, ha a Szentlélek világossága megvilágítja az élő kövek templomát.

Adja Isten az ő Szentlelkét nekünk, késői tanítványoknak, hogy megmutathassuk az embereknek, akik ma is várják, vágyják, keresik az Istent; hogy megmutathassuk Őt, aki Jézusban emberré lett, köztünk lakott és mi láttuk az ő dicsőségét. Mutassuk meg minden embernek az Isten Jézus Krisztusban megmutakozó szeretetét.

Pünkösd ünnepén a Szentlélek tüze töltse be a szívünket, hogy lelkesen és fáradhatatlanul, semmit nem félve mutassuk meg az embereknek, hogy Isten ezen a helyen – az ő templomában, az egyházban valóban békességet ad.

Építsük együtt az ÚR templomát, az ő egyházát, nem feledve a biztatást, amit a második templom építéséhez kapott a nép: *legyen bátor az ország egész népe – így szól az ÚR –, és dolgozzatok, mert én veletek vagyok!* – így szól a Seregek Ura.

Építsük mi is így együtt ezt a harmadik templomot.